

MEIE SÕNA

KILTSI PÕHIKOOI HÄÄLEKANDJA

DETSEMBER 2020

AASTA

Ilmar Trull

Aasta läbi kestis aasta.
Noh ja nüüd on aasta läbi.

Seda aastat me ei taasta.
Mis on läbi see on läbi.

Aasta otsa kestis aasta.
Noh ja nüüd on aasta otsas.

Seda aastat me ei taasta.
Mis on otsas, see on otsas.

Pole hullu, tuleb uus
juba jaanuarikuus.

Nagu mullu.

**Ma soovin, et jõulude ajal oleks hästi palju lund
maas. (Ken, 1.klass)**

**Ma soovin, et metsloomadel oleks jõulude ajal palju
süüa. (Älis, 1.klass)**

**Ma soovin, et emme ja issi oleksid õnnelikud. (Daniel,
1.klass)**

**Soovin, et kõik inimesed saaksid olla jõulude ajal
koos lähedastega. (Gaily, 1.klassi õpetaja)**

Joonas soovib PlayStation 4-ja ning
püssi.

Miina soovib hobuse ja kana
mänguasja.

Marissa soov on saada tahvelarvutit.

Mirell-Mary soovib TOPModel raamatut.

Kodanikuhariduse programmi MINU RIIK poolt koostöös Euroopa komisjoni Eesti esindusega kodanikupäevaks 2020. korraldatud XIX esseekonkursi „MINU EUROOPA“ märgiti auhinna vääriliseks ROMET BELOVI töö.

Minu Euroopa

Lennart Meri on öelnud: “Euroopa ongi Euroopaks kujunenud seetõttu, et väga väikesele pindalale on koondunud palju erinevaid kultuure. See tähendab ka erinevaid keeli ja erinevaid mõttelaade. Nende summa ongi loonud selle salliva, selle juurdleva Euroopa rahva.”

Mul on hea meel, et 2003ndal aastal Eestis toimunud referendumil otsustas enamus eestlastest liituda Euroopa Liituga ning saada see läbi ka Euroopa kodanikuks. Ühinemine liiduga on loonud minule ja kogu Eesti rahvale uusi võimalusi.

Olen saanud käia oma koolis läbiviidava Erasmus+ projekti raames Hispaanias. Olles Valencias, saime tutvuvad erinevate vaatamisväärsustega ja kogesime hispaanlaste ellusuhtumist ja külalislahkust - see muutis kindlasti meie nägemust Euroopast! Selle projekti raames sain osa euroopalikest väärtustest nagu näiteks: inimväärikus, sallivus ja kaasamine, üksteise väärtustamine. Inimene on tähtis, olenemata ta rahvusest või eripärast.

Euroopa riikides on igaühel oma eripära, oma kultuur. Ka Eestis on, mida imetleda - puutumata loodus, sood, rabad ja meil on neli aastaaega, vähe rahvast, vaikus ja sügav pärandkultuur - seda imetlesid ka meie Erasmus+ projekti partnerid Euroopast.

Arvan, et Euroopa ja ka kogu maailm peaks olema tolerantsem, aktsepteerima üksteist sellisena nagu nad on, sest nii saame areneda parema ühiskonna poole. Euroopa Liit peaks jätkuvalt toetama ja hoidma väikeseid riike, nende kultuure tunnustama ja aitama hoida traditsioone ja keelt ja siis olekski Euroopa selline liit, kus austatakse rikkalikku kultuurilist ja keelelist mitmekülgsust ja kus võideldakse sotsiaalse tõrjutuse ja diskrimineerimise vastu.

Eestlased peaks Euroopa Liidus julgemalt enda seisukohti välja ütlema ja enda eest seisma, sest muidu kaotame iseenda kui eestlase - sest nagu teame, on eestlane pigem tagasihoidlik.

Samuti arvan, et meie, eestlased, võiksime inglise keele tagaplaanile jätta ja oma eesti keelt rohkem kasutada, et eesti keel ei hääbuks, sest meie keelt Euroopas ei kuule palju - meid on inimeste arvu poolest kõigest 1,3 miljonit.

Mind kõnetab 100 aasta tagune luuletus Kristjan Jaak Petersonilt, mis tänini sobib meie ühiskonda: “Kas siis selle maa keel laulu tuules ei või taevani tõustes üles igavikku omale otsida?”

Samal konkursil osalesis ka Rometi klassikaaslased Eliise Kivistu ja ...

Minu Euroopa

Esseed kirjutades palusin abi oma vanematelt, arvates, et olen veel liiga noor mõistmaks päriselt Euroopa olemust. Arutlesime koos ja sain teada palju elust ENSV-s, vabaduseta, piirangutega, surutisega... ning nüüd hindan veelgi enam tänast isesesivat Eestit.

Minu vanemad on üles kasvanud ajal, mil Eesti kuulus NSV Liidu koosseisu. Kauplustes oli kaubavalik ühekülgne, puudus oli esmatarbekaupadest. Tööpuudust polnud, arstiabi oli tasuta, aga kindlasti ei olnud see nii kõrgetasemeline kui praegu. Inimeste majanduslik olukord oli võrdsem, ei olnud sellist klassivahet nagu nüüd, kus osad on ülirikkad ja teised elavad vaesuses. Kõikjal oli elu, nii maal kui linnas, polnud mahajäetud ja lagunevaid hooneid. Näiliselt oli kõik hea, aga puudus kõige tähtsam - vabadus. Taasiseseisvumisega hakkas elu muutuma, esialgu oli kõigil väga raske. Eks muutusi on alati raske vastu võtta.

Meie, eestlased, saime eurooplasteks 2004 aastal - olen seega sündinud eurooplastena. Euroopa Liitu kuulumine on Eestile toonud palju positiivset. Euroopa Liit on toetanud oma liikmesriike nii rahaliselt kui ka panustanud inimarengusse. Rajatud on uusi maanteid, kergliiklusteid, mänguväljakuid – kõik selleks, et elu oleks mõnusam, kiirem, mugavam, ohutum ja turvalisem. Ehitatud on uusi haridusasutusi, olemasolevatele oleme saanud uut sisustust, tehnikat.

Euroopa Liidus on tõhus riikidevaheline kaubavahetus. Mida meil on üle, saame müüa teistele riikidele ja mida meil on puudu, impordime. Tänu sellele kauplustest saadaval kaupa igalt maalt igale maitsele. Siin kõrvutaksin vanemate jutud tühjadest poelettidest nii toidu - kui ka rõivapoodidest, valik oli äärmiselt napp ja Eesti pidi täitma normi oma toodangu saatmiseks suurde NSV Liitu, mistõttu näiteks Eesti või oli lausa oma kodumaal defitsiit.

Reisimine Euroopa Liidu riikides on lihtsam kui väljaspool liidu piire, lisaks Shengeni kokkuleppele kergendab seda ka ühine raha - euro. NSVL-s said inimesed reisida ainult liidu piires ja ka mitte igale poole, olid suletud alad ja suletud linnad. Piiri taha pääses ainult lubadega ning tulid läbida kontroll tõestamaks, et oled vääriline minemaks välismaale. Mina olen juba käinud mitmes Euroopa Liidu riigis, nii puhkusereisil kui ka osaledes kooli projektis Erasmus+, see on minu maailmapilti oluliselt avardanud.

Saan aru oma vanematest, kui nad ikka ja jälle kordavad, et minu võimalused huvitavaks ja täisväärtuslikuks eluks ja arenguks on sootuks paremad kui nende noorpõlves, seda mitte niivõrd majanduslikus mõttes kui võimaluste ja vabaduse mõttes - ja alati nad kordavad, et tuleb olla vastutustundlik, sest kui on palju võimalusi on vaja ka vastutada osata, et mitte vaid tarbida vaid ka panustada. Ka minu vanemad leiavad, et nende elu on teinud suure hüppe, seda nii arengu kui ka vabaduse tunnetuse poole.

... Amanda Syla. Tööde juhendajateks olid õpetaja Liisu Tähe ja õpetaja Ada Vää.

Minu Euroopa

Minu kodu on Euroopa - olen pärit Albaaniast ja elan Eestis - ja see on väga tore - mul on kaks kodu! Kui Eestisse kolisin, siis ei osanud midagi arvata, sest olin seitsme aastane ja ei saanud veel täpselt kõigest aru, koos oma perekonnaga oli elu turvaline. Aga nüüd, vanemana ja tundma õppinud Eestit, tema kultuuri ja loodust, arvan, et on suurepärane, et saan elada Eestis - mul on toredad sõbrad, oskan hästi eesti keelt. Kuigi mu vanemate kodune keel on albaania keel, saan nendega suheldes hästi hakkama - kui mõni albaaniakeelne sõna enam meelde ei tule, siis ütlen selle eesti keeles ja kõik saavad aru.

Tänaseks olen ma oma koolis õpilasesinduse president, juhtides õpilasomavalitsust, naudin seda, et saan tegutseda ja olla aktiivne, viia ellu lubadusi ja ägedaid mõtteid - koos õpilasesindusega teeme koolielu kindlasti huvitavamaks ja meeldivamaks. Tunnen sellest täit rõõmu ja rahulolu. Olen võib-olla ka energilisem ja julgem kui eakaaslased ja selle põhjus võib olla ka minu rahvus - olen ikkagi albaanlanna.

Kuigi meie kool on väike, on see väga kokkuhoidev ja vahva - kõik tunnevad kõiki ja ka toetavad üksteist. Kuigi Euroopa Liidus on 27 riiki oma keele, traditsioonide ja ajaloo, tundub seegi lähedane ja turvaline, sest on loodud erinevaid võimalusi, mis toetavad noortel osa saada Euroopast. Meie kool osaleb projektis Erasmus +. Sealt saame uusi teadmisi teiste Euroopa riikide kultuuride kohta, külastada partnerkooli ja käia tutvumas teiste Euroopa riikidega - millised mälestused ja kogemused. Õppides gümnaasiumis, saab minna vahetusõpilaseks mõnda Euroopa riiki, või omandada seal kõrgharidus.

Mõnikord me arutame kodus oma esimese kodumaa Albaania olukorda ja oleme leidnud, et Eestis on paremad tingimused elamiseks. Haridus on Eestis tasuta, aga Albaanias makstakse näiteks õpikute eest. Täna on miinimumpalk Eestis 540 € kuus, Albaanias aga 210€. Kuigi ka Eestis on raskusi ja on inimesi, kes töötavad mujal Euroopa riikides, et saada kõrgemat sissetulekut. Olen ka mõelnud, et kui minul on piisavalt vanust ja haridust, siis võiksin minna mõnda Euroopa Liidu riiki edasi õppima ning hiljem tööle. Kes meist ei sooviks uusi kogemusi, paremat palka või paremaid elamistingimusi? Kuigi minul on kaks kodumaad, on veel palju võimalusi õppida ja elada kogu Euroopas.

Olles õpilasomavalitsuse juht, olen mõelnud sellele, et mitte ainult meie väikeses koolis, vaid kogu Euroopas võiks olla noorte roll probleemide lahendamisel suurem, probleeme ju jätkub: keskkonnateemad, rassism, vähemuste vaenamine, vabaduste piiramine. Meid, noori, peaks rohkem kuulama, me võime olla Euroopa tulevik - me olemegi Euroopa tulevik. Kuulake meid!

Üleriigilisel loomekonkursil “Mina ja arhiiv” saavutas Lupe Topkini töö III koha.
Juhendaja õpetaja Liisu Tähe.

Arhiiv kui kunstiteos

Mulle meeldib end väljendada läbi loomingu ja sellepärast otsustasin panna oma nägemuse arhiivist paberile joonistusena. Mõnes mõttes sarnaneb arhivaari töö kunstniku omaga, sest kildhaaval infot otsides ja detaile sobitades, loob ta teadmiste kunstiteoseid. Kasutasin sümboleid, mis minu arvates iseloomustavad kõige enam arhiive ning seal töötavaid inimesi.

Sõna arhiivi keskel olev **võti** sümboliseerib, et see on paik, kus kõik on kindlates kätes. See säilitab, kaitseb, annab meile infot ja vajadusel hoiab talle usaldatud saladused. **Kellad** tähistavad mineviku sündmusi, mis kõik on aastate vältel arhiivi kogutud.

Arhiivid on justkui **laternad ja lühtrid**, mis valgustavad meid teadmistega, näitavad meile rada, kust oleme tulnud ja teid kuhu saame asuda.

A tähe küljes rippuv **liivakell** tähistab küsimusi, mis on suure tähtsusega ning millele on vaja arhiivide abil kiirelt vastuseid leida. Arhivaar peab olema valmis taluma suurt pinget, et leida vajalikud allikad, mis lahendaks tekkinud küsimused. Mõni asi aga jääbki hoolimata pingutustest lahendamata, sest olemas oleva põhjal pole võimalik „puslet“ kokku panna.

Silmadest näeb, mida arhiivi töötajad võivad tunda oma töös. Kõige ülemine silm, mille küljes on latern tähistab, et arhivaaridel tuleb olla allikakriitiline ning hoida meel ergas, materjale mida info saamiseks vaja läbi töötada on palju. Tuleb teada, mis on usaldusväärne ning mis mitte. Alumised silmad aga sümboliseerivad seda, et arhiivis leidub lugusid kurbadest saatustest kui ka rõõmsaid sündmusi, mida jagada ja tähistada

Geomeetria nõuab täpsust, nendest kujunditest tehtud raam sümboliseerib arhiivide ning arhivaaride põhjalikku ja täpset, väga täpset tööd, et meieni jõuaks tõesed mineviku sündmused.

Pika-päka päkapikk

Ada Väärt

Pika-päka päkapikk
aknalaua rassis.
Terve pika jõuluöö
susse jalga passis.

Ühel sussil pikk oli päkk
teisel sussil päkk oli pikk.
Suss on suisa imelik -
mõtles väsind päkapikk.

Päkapikk siis käega lõi
ja kommid ise ära sõi.
Sussi magama ta jäi.
Nii lastel jõulurõõmu tõi.

„Tuttpütt“, Riia Rebane

JÕULULOOD

Jõuluajal juhtub alati midagi väga huvitavat. Kui ma esimeses või teises klassis käisin, õppisin Väike-Maarja koolis ja meil oli jõulupidu. Mul olid kaasas vanemad ja õde ning vend. Pidime saali minema ja etendusi vaatama. Kui etendus läbi sai, pidi mu isa järsku ära minema ja tema asemele tuli hoopis jõuluvana Nike-de ja teksapükstega, mõtlesin, et päris moodne jõuluvana. Aga me isal olid täpselt samasugused jalanõud ja teksad, aga ma selle peale ei osanud mõelda, et ta võiks mu isa olla, kuigi isa oli juba tükk aega

kadunud. Jõuluvana rääkis, et oli tulnud ATV-ga, mille ees pidid olema põhjapõdrad. Kui minu aeg oli luuletust lugeda, sain aru, et see ongi minu isa, kuna tal olid täpselt samasugused prillid ja kui ma ema otsa vaatasin, siis hoidus ema naeru kinni. Peale seda läks jõuluvana õpetajate tuppa ja sealt väljus natukese aja pärast minu isa, ta oli ka aru saanud, et ma teadsin, et see oli tema ja ta hakkas naerma.

Stella-Mia

Minu peres on kombeks jõulude ajal kinke teha ja jõuluvana mängida. Ühel aastal pidasime me perega jõule – sõime ja ajasime juttu nagu alati. Kui söödud sai ja jutud räägitud, astus tuppja jõlumees, kes ütles kõvahäälselt: „Tere!“. Olime vaimustunud ja ei suutnud kaua oodata, et kingid kätte saada. Esimene, kes kingi kätte sai, oli mu paps, kes sai palju sokke

ja uue telefoni, siis sai mu emps kingi kätte, ta sai mingi lõhna ja sokid. Siis järgnesid mu kaks õde, kes said teki ja mingi lõhna. Lõppude lõpuks oli minu kord, lõpuks! Ja mulle oli kohe kaks kinki! Esimeseks kingituseks sain ühe lauamängu ja teises oli videomäng. Öhtu läks edasi vaiksemalt: vaatasime filmi „Üksinda kodus“ ja läksime magama.

Rander

Jõulukatastroof

Oli täiesti tavaline jõululaupäev, kõik sagisid ringi, vanaema tegi hunnikute kaupa toitu. Mina ja vend katsime lauda ja kass lihtsalt magas. Mina tuletasin luuletust meelde, et oma pakk kätte saada, laud oli juba kaetud ja siis kuulsin, kuidas käis ilge pauk ja klaasikolin. Muidugi jooksin kohe vaatama, mis juhtunud oli. Kui kohale jõudsin, oli mu silme ees selline kaos: kass oli jõulupuu ümber

ajanud ja otse toidulaua peale. Kogu toit, mida vanaema terve päeva teinud oli, läks peaaegu kõik raisku. Vanaema oli kassi peale nii vihane, et ei lasknud teda kaks nädalat tuppja. See oli päris huvitav jõulupüha, sest enamuse õhtust koristasime ja süüa saime ainult seda, mis oli alles jäänud. Kokkuvõtteks – olid hullumeelsed jõulud!

Egle

See oli umbes neli aastat tagasi, arvasin, et meil tuleb tavaline jõulupidu. Et oleme koos: mina, isa, ema ja õed. Alguses me olime neljakesi kodus, sest isa ütles, et läheb käib poes. Ta käis poes suhteliselt kaua ja mulle tundus see kahtlane, aga kui ta tagasi tuli, siis vaatasin aknast välja ja nägin, et temaga kaasas olid minu vanaema ja vanaisa, keda ma polnud näinud väga pikka

aega. Mul oli väga hea meel neid näha ja minu jõulud olid palju rõõmsamad. Sest muidu alati jõulude ajal me helistame videokõnega, kus on kõik sugulased koos ja soovime häid jõule. See on ka muidugi tore, aga toredam on see, kui nad ise on seal kohapeal.

Amanda

24.detsembril 2019 aastal olime perega suvemajas. Käisime saunas, mängisime sõpradega ja sõime õhtust. Kui me ära sõime, siis läksime tagasi suvemajja ja seal seisis jõuluvana kott. Koti sees olid kingitused ja me hakkasime neid jagama. Kui kingid ära olime jaganud, siis läksime koju, et vaadata, kas jõuluvana kuuse alla

See oli vist aastal 2014, viimased jõulud mida koos vanaemaga sain veeta. Mäletan, kui ema lõunaajal mind uinakut tegema sundis, kohe üldse ei sobinud mulle see asi. Ma läksin küll pikali, aga magama ma ei jäänud. Tagasi alla minnes tundsin juba hea toidu lõhnu. Mäletan, et mu lemmik - hapukapsas oli juba potiga pliidi servapeale jahtuma pandud, verivorstid ahjust välja võetud, hapukurgid viilutatud taldriku peale. Küsisin ema käest, kes kartulitelt vett ära kallas, et "kas sugulased on juba kohal". Ema vaatas minu poole ja ütles, et isa läks neid juba autoga tooma. Panin enda viisakad riided selga ja läksin akna peale ootama. Mõnekümne minuti pärast olidki nad kohal. Kallistasime ja rääkisime veidi juttu, kuni ema teatas, et võime hakata sööma. Istusin esimesena lauda - hästi akna lähedale, et näeksin millal jõuluvana tuleb. Olin väga tüdinenud vanainimeste juttudest ning otsustasin minna telekat vaatama. Olin seal piisavalt kaua, kuni kuulsin, et keegi tuleb. Juba jooksin ukse poole, kui sisse

Kui ma väike alles olin, siis ma ükskord, kui jõululaupäev hakkas saabuma, olin unustanud jõuluvanale kirja kirjutada. Jõululaupäeval olin kodus väga kurb ja olin kindel, et ma ei saa jõuluvanalalt midagi kingiks. Kui jõuluvana tuli, siis oli mulle ikkagi kink ja täpselt see asi, mida ma

kinke ka viinud oli. Kuuse all ei olnud midagi ja see oli minu jaoks pettumus, aga ma usun, et sel aastal läheb hästi ja saaks juba sellest viirusest lahti. Kui jõuluvana on ka koroonasse nakatunud, siis kõik lapsed võivad saada koroonaga. Püsige enda kodudes ja hoidke oma tervist!

Hugo

astus hoopis venna. Siis mõtlesin ma küll, et ma ei jaksa enam üleval olla ning lähen küsin ema käest, et "kas jõuluvana ei tulegi või?" Ema ütles aina, et oota, Eliisekene, küll ta varsti jõuab! Mõne aja pärast kuulen, et keegi kolistab ukse juures. Jooksin vaatama, et äkki nüüd ... aga ei, mu venna läks lihtsalt uksest välja. Läksin nõrдинud näoga teleri ette tagasi. Unesegaselt kuulsin kuidas ema mu nime hüüdis "tule vaata kes tuli!", jooksin ukse juurde ja kelle ma sealt avastasin - oma venna, kes oli päikesepillid ette ja jõuluvana riided selga pannud. Muigasin ning vastasin: "Ma ootasin päris jõuluvana, mitte oma venda!" Kõik hakkasid naerma, ma tundsin natuke piinlikust sellepärast, aga see oli ju ikkagi tõsi. Muidugi olin ma väga solvunud ja pettunud, kuid kingist ma ilma ei jäänud. Sellest asjast peale ei uskunud ma enam jõuluvana, kuid sain aru, et jõuluvanasse uskumine on ka omamoodi lahe ja tore, isegi kui jõuluvana pole see, keda sa lootsid olevat.

Eliise

tahtsingi, üks mänguasi. Siis ma mõtlesin, et kuidas jõuluvana teadis, mida ma kingiks tahan, seda teadis ainult mu isa, olin isale öelnud oma kingisoovi. Arvasin, et jõuluvanal on imemasin, mis laste mõtteid kogub.

Kaarel

Naljakad lood

Meil olid jõulud käes ja mu ema oli pannud kingid ukse taha, et kui jõuluvana tuleb, siis ta saab kingid võtta, aga keegi oli öelnud väikestele, et jõuluvana tuli, aga tegelikult ei tulnud. Väikesed jooksid kohe ukse taha vaatama ja leidsid kingid üles.

Oli jõuluõhtu ja kell nii palju juba, et pidi jõuluvana tulema. Mu vend läks ülemisele korrusele, et jõuluvana kostüüm selga panna. Kui vend alla tuli, siis oli nii naljakas, sest teised olid talle padjad ümber pannud ja ta oli nii naljakas.

Oli meil jälle jõuluõhtu ja meile tuli jõuluvana külla. Ta oli väga tore, aga kui ta kingitusi hakkas jagama, siis tuli mu kass, kes oli neljakuune ja hakkas jõuluvana jalga

hammustama ja puges lõpuks jõuluvana kingikotti. Kui me ta sealt kätte saime, siis hüppas ta jõuluvana peale.

Vahelejäämise lugu

Kui ma olin väike, umbes viieaastane, siis ma uskusin jõuluvanasse ja päkapikkudesse. Siis jõuluõhtul tahtsin emme kõrvale minna, aga ma vaatasin enne sussi akna peal, et kas seal on ikka kommi sees, kommi ei olnud ja läksin emme juurde magama. Ema läks korraks minema ja ma kuulsin krõbistamist, siis läksin uuesti sussi juurde ja seal oli komm. Järgmisel päeval näitas Lilly mulle kingitusi ja ta rääkis mulle, et päkapikke ja jõuluvana ei ole tegelikult olemas.

Laura

Naljakas lugu

Jõuluõhtul, kui meie väikene kuusk säras tuledes, tuli minu kass Mocca minu juurde ning hakkas süüa küsima. Kui ma läksin kööki talle süüa panema, läks Mocca kuuse juurde ning hüppas selle pikali, nii et kõik ehted kukkusid põrandale. Õnneks ei läinud midagi katki ning ka kass jäi terveks. Sellest ajast peale ei julge ta seda enam pikali ajada. (Ma olin siis oma teise vanaema ja vanaisa juures)

Kurb lugu

Ma olin umbes 6 aastane ning oli jõuluõhtu. Sel ajal oli mul 2 krabi. Enne jõuluvana tulekut lasin ma neil toas ringi jalutada. Ma ei teadnud, et jõuluvanal oli kavas rödu kaudu külla tulla. Ning kui ta rödu kaudu sisse astus, siis astus ta mu ühe krabi laiaks ning kuna teine krabi oleks võinud kurvastusest ära surra, siis viisime ka tema loomapoodi tagasi.

Vahelejäämise lugu

Oli 22 detsember 2017 ning mu vanaema pidi korraks tuppa minema. Kui ta tuppa läks, tahtsin ma autosse minna, kuid see oli lukus. Siis vaatasin ma autoaknast sisse ning nägin, et seal oli üks kott, mille sees olid mänguasjad. Kui me vanaisa juurde läksime, siis tuli jõuluvana ja andis mulle ja mu õele kingituse. Kui me oma kingitused avasime, siis nägin ma, et need on samad kingitused, mis olid autos. Muidugi olin ma kurb, kuid ma ei rikkunud seda oma õe jaoks ära. Sellest ajast peale ei usu ma enam jõuluvanasse ega päkapikku.

Maa säästmise lugu

Olid jõulud ning ma kõndisin koolist koju. Ma nägin, et prügi oli maas ning ma korjasin kõik üles. Koju jõudnud, rääkisin selle loo emale ning ta kiitis mind väga.

Linell

Lõbus jõululugu

Jõulud olid käes ja lapsed nägid äkki enda külmkapis jõuluvana. Tuli välja, et ta oli kõik toidud ära söönud ja paksemaks läinud. Lapsed küsisid: „Jõuluvana, mis sa meie külmkapis teed?“ Jõuluvana vastas: „Ma väga vabandan, et teie toidu ära sõin, mul läks kõht nii tühjaks ja nüüd olen nii paks, et ma ei saa enam kapist välja!“ „Me aitame sind!“ hüüdsid lapsed. Nad hakkasid jõuluvana kapist välja tõmbama aga ei õnnestunud, jõuluvana ikka veel maiustas, kuni külmkapp läks pauguga katki. Lapsed

ehmusid ning vanemad ärkasid üles. Isa tuli kööki ja kui ta sinna astus, tegi ta suured silmad pähe. „Mis siin juhtunud on?“ küsis ta. Lapsed vastasid, et jõuluvana sõi ennast külmkapis paksuks ja ei saa enam välja. Isa pahandas: „See oli meie tuttuus külmkapp! Nüüd on see katki!“ Ema tuli ka alla ja küsis, mis juhtunud on.

Jõuluvana istus toolile ja hakkas kingitusi jagama. Järsku käis raksatus ja tool läks ta all katki. Lapsed naersid aga isa ja ema mõtlesid, mis edasi teha.

Mai-Liis

Elas kord üks pisike päkapikk. Ta läks ühe tüdruku akna taha piiluma ja koputas. Siis tuli tüdruk ja tegi akna lahti ja päkapikk lendas otse aknast alla ja kukkus otse lumme. Tüdruk ehmus ja hüüdis ema appi. Ema tuli ja küsis, et mis lahti on. Tüdruk vastas, et keegi koputas akna peale. Ema vaatas aknast alla ja nägi väikest päkapikku. Ema jooksis ruttu õue ja aitas päkapiku lumehangest välja, viis ta tuppa. Ema küsis päkapiku käest, et mis ta tüdruku akna taga tegi. Päkapikk vastas, et ta tahtis sussi sisse kommi panna, aga kott koputas vastu akent ja tüdruk tegi akna lahti ja nii kukkuski ta aknast alla. Päkapikk ütles, et ta annab

emale lapse jaoks komme, et ta pangu homme need lapse sussi sisse. Saabus järgmine öö, ema läks ja pani lapse sussi sisse need kommid, mis ta päkapiku käest sai. Saabus hommik, laps vaatas sussi sisse, aga seal polnud mitte midagi, sest päkapikk oli käinud ja ta kommid ära võtnud. Laps jooksis ema juurde ja ütles, et tema sussi sees ei ole midagi. Ema ütles, et kahju, aga lähme poodi ja ma ostan kõik kommid sulle, mida sa valid, kurb ei tasu olla. Lugu lõppes nii, et järgmisel ööl pani päkapikk talle sussi sisse jälle kommi.

Amelia

Jõulud ja jää

Jõulud on käes
Lumememm on jääs.
Jõulud on käes.
Jää on libe
nagu „Kevadest“ Lible.
Jää on libe.

Merete

Jõulupäev

Täna on jõulupäev.
Terve pere rõõmu näeb.
Kuusepuu on ehitud .
Salmid pähe õpitud.

Enn Erik

Jõulumees

Pere ehib kuuske,
kõlab uksekell.
Ukse taga seisab mees
valge habe ees.
Pere kutsub mehe tuppa,
see on jõulumees.

Helena Lisette

Jõuluräpp

Jõuluvana uhke mees seisab bemmiga
 Maja ees talverõõmud lõbusad
 Sõidab külg ees mööda lund ta
 Kinke laiali jagab ise tagaistmel
 Ta magab põhjapõtru pole
 Vaja tal kui mootor norm tal
 Kapotti all mentidele kinke ei jaga
 Kuna nad tal alati sabas
 Lastele teeb head meelt viib pärast
 Sõidule nad veel edasi on vaja tal
 Minna veel kuna tee tal pikk on
 Veel ees loodame et ta elus veel
 Kuna kraavi sõidab ta meil ikka veel

Janek

Ksenija Samoilova

Küsimused päkapikule

Kuidas elad, päkapikk?
 Kas su teekond oli pikk?
 Kas sul sõiduks lumesaan
 või ehk hoopis aeroplaan?
 Kas oled ikka lahe mees?
 Kas kingitused sussi sees?
 Kui kommid ise ära sööd,
 kes sussi sisse uued toob?
 Kas sa öösel vaatad mind
 siis kui magan, ei näe sind?
 Kas igal aastal tuled sa
 mind ikka jälle vaatama?
 Kas ka siis kui olen vana
 nagu meie kirju kana?

Õpetaja Ada

„Aedviljadest portree“, **Arthur Part**